

KÖZHASZNÚSÁGI JELENTÉS

2011

AZ ÚJ MAGYAR ZENE EGYESÜLETE

I. A SZERVEZET ALAPADATAI

Elnevezés: Az Új Magyar Zene Egyesülete
Székhely: 1067 Budapest, Podmaniczky u. 31. I. em. 8.
Adószám: 18189955-2-42
Cégjegyzékszám/nyilvántartási szám: 11.695/2005
Közhasznúsági fokozat: közhasznú szervezet
Képviseli: Vidovszky László elnök

A SZERVEZET CÉLJA

A magyar zenekultúra, azon belül hangsúlyozottan a kortárs zenével kapcsolatos magyarországi stratégia megfogalmazása, érdekeinek képviselete és a stratégia megvalósítása.

II. A SZERVEZET TEVÉKENYSÉGÉNEK RÖVID BEMUTATÁSA

1. AZ ÚJ MAGYAR ZENE EGYESÜLETE ÉS AZ UMZE KAMARAEGYÜTTES

Az Új Magyar Zene Egyesülete az 1911-ben alapított, Bartók és Kodály nevével fémjelzett Új Magyar Zeneegyesület (UMZE) szellemi örökségének továbbvitelét tűzte ki célul. Ennek lényege a XX. század immáron klasszikus kompozícióinak repertoáron tartásán túl a kortárs magyar és külföldi zeneszerzők legfrissebb műveinek megismertetése. Az alapítók között a magyar zene meghatározó alkotói, előadói, köztük [Ligeti György](#), [Kurtág György](#), [Szóllósy András](#), [Eötvös Péter](#), [Jeney Zoltán](#), [Rados Ferenc](#), [Dobszay László](#), [Perényi Miklós](#) sorakoznak. Elnök: [Vidovszky László](#), zeneszerző.

Az egyesület 2005-ben állt az akkor már nyolc éve működő, Rácz Zoltán (az Amadinda Ütőegyüttes művészeti vezetője) és Wilhelm András zenetörténész kezdeményezésével létrehozott UMZE Kamaraegyüttes mögé. A korábban alkalomszerűen működő együttes fellépései – az egyesület számára 2007 óta megítélt állami támogatás révén – tervezhetővé váltak és lehetőség nyílt egy átgondolt művészi koncepció érvényesítésére.

Az UMZE Kamaraegyüttes rendszeresen fellép a legfontosabb hazai fesztiválokon – [Budapesti Tavasz Fesztivál](#), [Budapesti Őszi Fesztivál](#) – és több fontos nemzetközi felkérésnek is eleget tudott tenni, többek közt Berlinben, Karlsruheban, Avignonban, Zágrábban, New Yorkban, a [Wiener Festwochen](#)en és az egyik legfontosabb új zenei fórumon, a [Huddersfield Contemporary Music Festival](#)-on. A koncertmegjelenéseken túl az UMZE Kamaraegyüttes 5 CD-n hallható, amelyből négy a [BMC](#) kiadó gondozásában jelent meg. Az együttes itthon rendszeresen fellép a Művészetek Palotájában, a Zeneakadémia Nagytermében, a Millenáris Teátrumban, a Thália Színházban és a Budapesti Olasz Kultúrintézetben, valamint vidéki helyszíneken is.

2. AZ UMZE KAMARAEGYÜTTES 2011. ÉVI TEVÉKENYSÉGE

Az UMZE Kamaraegyüttes hangversenye az MR3 Bartók Rádió „Con tempo” c. sorozatában

MR 6. stúdió

2011. április 30., szombat, 19:30

Műsor:

Kondor Ádám: Quartet to Christian Wolff

Csapó Gyula: Tundragobelin [Finnegan's Dreams; to the memory of James Joyce]

Tornyai Péter: QuatreQuatuors

Alban Berg: Kammerkonzert

Közreműködők:

Kelemen Barnabás - hegedű, José Gallardo - zongora

UMZE Kamaraegyüttes

vezényel: Vajda Gergely

Kondor Ádám: Kvartett Christian Wolffnak

A mű 2001-ben keletkezett, magyarországi bemutatója a következő évben volt. A darab első fogalmazványa az Ostravai Új Zenei Napokon készült el, ahol a zeneszerzés kurzusokat Christian Wolff vezette.

A Kondor-darab egy igen korai, 1950-ben írt Wolff-mű, a Szerenád szabad parafrázisa. Az akkor mindössze 16 éves zeneszerző hegedűre, fuvolára és klarinétra írt művét Kondor egy csellóval egészítette ki; javaslata szerint a csellista az előadás során a karmester szerepét is betölti. A filológus-elemző számára érdekes lehet felfejteni, hogy a fiatalkori Wolff-darab átdolgozásán milyen változtatásokat javasolt fél évszázaddal később maga a zeneszerző, Christian Wolff.

A Kvartettet három hangszeres prelúdium, afféle hangszeres monológ vezeti be. Először a hegedűt halljuk, egy Dalt játszik. Majd következik a klarinét Balladája, végül a fuvola szabadon formálható Előjátéka. Utóbbiban ugyanaz az a dallam, egyre gyorsuló tempóban, háromszor hangzik fel. E három prelúdium szorosan követi egymást, a tételek utolsó hangja egybecseng a következő rész kezdetével.

Az élénk tempójú főrészben az utolsó néhány taktust leszámítva a csellista végig pengetett hangokat játszik. A hegedűn, a fuvolán és a klarinéton tulajdonképpen egyetlen, ám igen gazdagon feldúsított dallamot hallunk. E dallam körvonalait rövid imitációs szakaszok, párhuzamosan vezetett mozgások vagy átmeneti unisonók homályosítják el.

Csapó Gyula: Tundragobelin - Finnegan álma; James Joyce emlékének

(Finnegan's Dreams; to the memory of James Joyce)

A talányos című, klarinétra, hegedűre, gordonkára és zongorára írt kvartettet Csapó Gyula 2002-ben fejezte be. A Tundragobelin, ez a szerző szóalkotó fantáziáját dicsérő kifejezés a mű inspirációs forrására utal. A nyáron virágba boruló tundráról készült légi-felvételeken fantasztikus alakzatokat láthatunk, mintha egy gazdagon csomózott szőnyeg vagy szőttes volna. Nehéz elfogadni, hogy egy ilyen csodálatos mozaik véletlenszerűen alakul ki és nincs alkotója. A kompozíció alcíme - Finnegan álma - James Joyce utolsó és legrejtélyesebb regényét, a Finnegan ébredését idézi. Joyce könyvét sokan egy álom leírásának tartják, a véletlenszerűen egymás mellé sorolódó álom-részleteket a szerző csomózta regénnyé. Az alkotó személye tehát - a tundravirágzás gobelinjével ellentétben - nem rejtély.

Csapó Gyula művében tizenegy rövid tétel kapcsolódik össze. Az első, Adagietto feliratú tételben a hegedű ábrándos szolamát a többi hangszer áttetsző hangfüggönyén keresztül

halljuk. A rákövetkező Trióban a zongora nem vesz részt. Az apró villanásokból épphogy kibontakozó tételt egy éterien hosszú akkord fékezi meg.

A kompozíció első nagyobb tétele a harmadik. Sebes éjszakai zene - Presto notturno.

Hangvétele alapján akár Mendelssohn tündérlenéire is gondolhatunk.

Mendelssohn a Szentivánéji álom kísérlenéjébe egy gyászinduló paródiát is becsempészett, s talán nem véletlen, hogy Csapó Gyula darabjában is egy groteszk temetési menetbe botlunk. A partitúrába írt tételcím - Gyász-banál' - arra utal, hogy nem kell túlságosan komolyan venni a komolykodó hangot.

A Gyászindulótól az első Notturnónál is sebesebb második Noktürn vezet át egy olyan tételhez, melynek hangütése nagyon ismerős lehet. Verbunkost hallunk, illetve a verbunkos zene toposzainak, hangütéseinek katalógusát.

A Tundragobelin nagyformáját (álomsorozatát) asszociációs láncként is jellemezhetjük. Nem is oly merész ugrás a Verbunkosról általában a táncra gondolni. Egy szinte észrevehetetlen Intermezzo után egy ritmusemlék bukkan fel, a barokk Gigue ritmusa. Majd egy ijesztő és kurta Sarabande-csontváz következik. A klarinét és a cselló duettje visszaidézi a Gigue ritmusát, végül egy „soha nem volt” öszvértánc, a Gigue és a Sarabande keresztezéséből született Giguebande zárja a Tundragobelin barokk mini-szvitjét.

E barokkos szvit asszociálhatta a mű zárótételét, mely tisztelgés a régi muzsika nagy újra-felfedezője és átírója, Igor Stravinsky szelleme előtt.

Tornyai Péter: QuatreQuatuors

Az egyszerre négy kvartetet foglalkoztató kompozícióval Tornyai Péter idén februárban elnyerte az Új Magyar Zenei Fórum zeneszerző verseny kamarazenei kategóriájának első díját.

Liszt Ferenc születésének 200. évfordulója alkalmából a versenyre jelentkezőket arra kérték, hogy a pályaművek kapcsolódjanak Liszt Ferenc zenei, szellemi örökségéhez. Tornyai Péter négytételes QuatreQuatuors című kompozíciója Liszt Ferenc Faust-szimfóniájának híres tizenkét hangú témáját, ezt a maga idejében meglepően újszerű hangsort dolgozta fel, gondolta tovább. A négy speciális összetételű kvartettre írt munka elején a Faust-témára szinte idézetként ismerünk rá.

A mű hangszerelési elgondolása izgalmas lehetőségeket kínál. Tornyai négy hangszercsoportot alakított ki. A vonósnégyes egy-egy hangszere mellé további három hangszeret társított. Az első hegedűhöz oboát, kürtöt és zongorát; a második hegedűhöz klarinétot, harsonát és ütős csoportot; a mélyhegedűhöz klarinétot, trombitát, cimbalmot; a csellóhoz fuvolát, fagottot és hárfát.

A négy tétel megszakítás nélkül követi egymást. A művet a zeneszerző a vörösiszap-katasztrófa áldozatainak emlékének ajánlotta.

Alban Berg: Kamarakonzert (Kammerkonzert)

Alban Berg nagyszabású kompozíciója, a Kamarakonzert a 20. századi zene klasszikussá nemesedett művei közé tartozik. A darab eredetileg a nagy tanár, Arnold Schönberg 50. születésnapjára készült. Berg azonban 1924-re nem tudta befejezni, csak a következő évben, saját negyvenedik születésnapjára készült el. A 13 fúvós-hangszerre, szólóhegedűre és zongorára írt darab premierjére 1927-ben került sor, a berlini bemutatót Hermann Scherchen vezényelte, a hegedűszólót Geyer Stefi, Bartók Béla fiatalkori szerelme játszotta.

A művet bevezető mottóban három zenei átírást halljuk. Arnold Schönberg nevéből az A-D-Esz-C-H-B-E-G dallam alakítható ki. E bölcsen kiegyensúlyozott melódiát a zongora mutatja be. Erre válaszol hegedűn Anton Webern, helyesebben: a névben rejlő négyhangos motívum. Az A-E-B-E dallamcsíra igen pregnáns, s mintha meg is ragadna valamit Webern egyszerre szikár és szenvedélyes karakteréből. A mottó harmadik tagja a melankolikus Alban

Berg-dallam. Az A-B-A-B-E-G frázist, ezt a sóvárgó, epekedő és talán kissé tétova motívumot a kürt fojtott hangján ismerjük meg.

A Schönberg-dallam 12 hangra kiegészített alapsora biztosítja a kompozíció egységét. Az elemző számára különösen izgalmas lehet a mű mélyrétegének feltérképezése, összefüggések egész láncolatára bukkanhat. A hallgató azonban elsősorban a mű felszínének áradó dallamosságára csodálkozhat rá, a mottóban felcsendülő tématoredékek fel-felcsillanására és arra a beszédes-gesztikuláló, érzelmes témára, mely a variációs formájú első tétel vezérfonalává válik. A fúvósok mellett e tételben a zongora kap kiemelt szerepet, a téma első variációját Berg ezen a hangszeren mutatja be; romantikusan szenvedélyes hanghordozással. A második variáció lassú keringő, a harmadik hősi karakterű, a negyedikben érjük el a dinamikai csúcspontot, az utolsó variáció pedig néhány elemzőt Wagner Trisztánjára emlékezteti.

Berg a Kamarakonzert mindhárom tételét szimmetrikusan építette fel. A hegedűversenynek is beillő (és Berg híres hegedűversenyével sok rokonságot mutató) második tétel - az Adagio - a szimmetria-elv érvényesítésének grandiózus példája. Ebben a tételben a zongora mindössze egyszer szólal meg, a kompozíció mértani középpontjában. Egy mély cisz-hangot a zongorista 12-szer üt meg. Pierre Boulez egyfajta misztikus, éjféli harangozásként jellemzi. E mozzanat a kompozíció szempontjából is fordulópont, hiszen a mű második szakasza az első szakasz tükörfordítása. Pernye András úgy fogalmazott, hogy „mindebből a szinte már matematikai rendből semmi sem érzékelhető a maga minőségében, csupán a háttérben, megfoghatatlanul rendezi szerves egységgé a monumentális tételt. Amit hallunk, az voltaképpen a vergődő, tépett lélek panaszos éneke, reménytelen szabadulási kísérlet valami, előtünk ismeretlen kínból és fájdalomból”.

A harmadik tétel a megelőző kettő kombinációja. Itt mindkét szólóhangszer szerephez jut, a mű zongora-hegedű kettősversennyé válik. E zárótétel zenei értelemben is összefoglalja az első két rész anyagát, de - fogalmaz Pierre Boulez - sohasem mechanikusan.

A vázlatok tanúsága szerint a kompozíciós munka idején a három tétel még költői programokat is megjelenített. Az első rész témája a Barátság, a második a Szerelem (e tételben a szerző Schönberg Pelléas és Mélisande című korai szimfonikus költeményéből is idéz), a kaleidoszkópszerű zárótétel pedig a Világ.

Hommage à Ligeti

Művészetek Palotája, Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem
2011. május 23., hétfő, 19:30

Műsor:

Musica Ricercata (1951-1953) - ea.: Csalog Gábor

Continuum (1968) - ea.: Spányi Miklós

Aventures (1962)

Nouvelles Aventures (1962-1965)

UMZE Kamaraegyüttes

Barbara Hannigan, Károlyi Katalin, Paul-Alexandre Dubois - ének
vezényel: Rácz Zoltán

Passacaglia ungherese (1978)

Hungarian Rock (1978) - ea.: Spányi Miklós

Etude No. 1: Harmonies (1967)

Etude No. 2: Coulée (1969)

Ricercare (1953)

Volumina (1961-1962/1966) - ea.: Szathmáry Zsigmond

Mysteries of the Macabre (1974-1977/1991)

Köreműködik:

Spányi Miklós - csembaló,

Szathmáry Zsigmond - orgona,

Csalog Gábor - zongora,

UMZE Kamaraegyüttes

Barbara Hannigan, Károlyi Katalin, Paul-Alexandre Dubois - ének,

vezényel: Rácz Zoltán, Barbara Hannigan

2011-ben, Ligeti halálának ötödik évfordulóján szintén olyan alkotásokat hallhatunk, amelyek az előző években még nem hangoztak el. A művek nagy részében természetesen az UMZE Kamaraegyüttes a közreműködő, de a hazai zenei élet más neves kamaraformációi, szólistái is kivesszük a részüket a közönség és a szakma által egyaránt mindig nagy érdeklődéssel övezett eseményből.

A hatodik alkalommal megrendezett Hommage à Ligeti című koncerten az UMZE Kamaraegyüttes neves szólisták közreműködésével Ligeti György szólóhangszerekre, illetve énekesekre és kamaraegyüttesre írott darabjait tárja a közönség elé. Középpontban a szerző hatvanas évekbeli, kísérletező, igazi avantgárd arca, illetve e kísérletek kései folyományai és átdolgozásai.

Steve Reich 75

Művészetek Palotája, Bartók Béla Nemzeti Hangversenyterem

2011. október 30., vasárnap, 19:30

Műsor: Steve Reich művei

Triple Quartet (magyarországi bemutató) - Kelemen Kvartett

Double Sextet (magyarországi bemutató) - UMZE Kamaraegyüttes, vezényel: Rácz Zoltán

Drumming

Köreműködik:

Kelemen Kvartett

UMZE Kamaraegyüttes, Amadinda Űtőegyüttes

vezényel: Rácz Zoltán

2011. október 3-án ünnepli 75. születésnapját a világ egyik legünnepeltebb zeneszerzője, Steve Reich, akit világszerte koncertekkel, életművét bemutató fesztiválokkal köszöntenek a legjelentősebb hangversenytermekben, New Yorktól Londonig, Párizstól Portóig, Stockholmtól Krakkóig.

A budapesti hangverseny programja közel negyven évet ölel fel. Az 1999-ben bemutatott Triple Quartet, amelynek hangvételére meghatározó hatást gyakorolt Bartók IV. vonósnégyesének utolsó tétele, a Kronos vonósnégyes számára készült. A Double Sextet egyike Reich legutóbbi kompozícióinak, 2007-ben keletkezett, két évvel később, 2009-ben Pulitzer-díjjal jutalmazták. A hangverseny második felében Steve Reich egyik legmonumentálisabb darabja, az 1970/71-ben komponált Drumming hangzik el, amely 1971-es bemutatója után azonnal meghozta a világhírt szerzője számára. A Drumming Steve Reich 1970-ben tett nyugat-afrikai tanulmányútjának, valamint korábbi zeneszerzői törekvéseinek összegzése, hipnotikus hatása a legegyszerűbb zenei elemekből épített, hihetetlenül komplex hangzásnak tulajdonítható.

A magyar zenei élet több előadó-együttesével évtizedek óta szoros kapcsolatot ápoló mestert legutóbb 2009-ben, az Amadinda együttes számára komponált műve ősbemutatója alkalmából üdvözölhettük Magyarországon.

Az UMZE Kamaraegyüttes hangversenye

Művészetek Palotája, Fesztiválszínház

2011. december 5., hétfő, 19:30

Műsor:

Eötvös Péter: Windsequenzen

Toru Takemitsu: Entre-temps

John Adams: Gnarly Buttons

Köreműködik:

Klennyán Csaba - klarinét

UMZE Kamaraegyüttes, vezényel: Vajda Gergely

A Vajda Gergely vezényelte UMZE a kortárs zene lassan klasszikusnak számító egyéniségei közül mutat be hármát, a hetvenes-kilencvenes évek műveiből válogatva. Eötvös Péter Windsequenzen című, 1975-ben keletkezett, 1989-ben átírt, végleges verzióját 2002-ben elnyerő, mintegy fél órás zenéje a címnek megfelelően elsősorban fúvósokat alkalmaz. A mű hat belső tétele a különböző szeleket jeleníti meg, a két kerettétel („Windless”) között. Eötvös személyét kevésbé kell bemutatni a hazai közönségnek, de aligha ismerjük műveit kellőképp. Toru Takemitsu (1936-1996), a modern japán zene nagy alakja viszont az a – már nem élő – „kortárs”, aki igencsak bemutatásra szorul Magyarországon. Az autodidakta zeneszerző a keleti és nyugati zene világát ötvözi (Debussyt, Messiaen természetzenéit, Webern csendjét és Cage filozófiáját szokás emlegetni zenei ízlése kapcsán). A mindennapok zajai és a zene viszonyát feszegette több művében is. Az 1986-os Entre-temps – ez a mintegy tízperces mű – oboára és vonósnégyesre íródott.

Az amerikai John Adamsot a minimalisták között szokás emlegetni. A sokoldalú és sokszínű komponista – jelenleg a Los Angeles-i Filharmonikusok rezidens zeneszerzője – 1996-ban klarinétára és tizenhárom tagú – többek közt bendzsót is foglalkoztató – zenekarra komponált, mintegy 25 perces művét a London Sinfonietta rendelte, a szóló eredetileg Michael Collins számára készült. A szerző állítása szerint a kompozíció mindhárom tétele „hamis” vagy elképzelt sémára épül. Bár John Adams első hangszeres a klarinét volt, sokáig nem írt a hangszerre szólót. Első tanára: édesapja ugyanis Alzheimer-kórban szenvedett, és egyik kényszerképzelete az volt, hogy valaki el akarja lopni a hangszerét. A művel kapcsolatban Adams más önéletrajzi és ízlésbeli jegyeket is említ, melyek a hangszerhez kapcsolódnak: Mozarttól Brahmsig át Benny Goodmangig. A mű ezeken kívül amerikai népi és populáris forrásokra is támaszkodik – mégis összetéveszthetetlenül modern.

Az UMZE Kamaraegyüttes hangversenye

Művészetek Palotája, Fesztiválszínház

2012. február 14., kedd, 19:30

Műsor:

Karlheinz Stockhausen: Kreuzspiel (1951)

Edgard Varèse: Density 21.5 (1936)

Leoš Janáček: Capriccio zongorára (bal kézre) és fúvóshangszerekre (1926)

Igor Stravinsky: In memoriam Dylan Thomas (1954)

Dohnányi Ernő: Passacaglia szólófuvalára Op. 48. No. 2.
Karlheinz Stockhausen: Kontra-Punkte (1953)

Közreműködik:

Fejérvári Zoltán - zongora, Ittész Gergely - fuvola, Kéring László - ének
UMZE Kamaraegyüttes, vezényel: Kocsis Zoltán

A 20. század elejének meghatározó zeneszerzőinél meghökkentő hangszer-összeállítások kezdenek megjelenni, amelyek életerejéből alig telik egy műnél többre, más formációk viszont megmaradnak, továbbfejlődnek, nemegyszer szerzőjük névjegyévé válnak. Ekkor kezdődik az első kitörési kísérlet a szokványos értelemben vett klasszikus zenekari hangzásideáliból, amit remekművek hosszú sora hitelesít.

Stravinsky közlése szerint Ravel az ő Három japán dala nyomán komponálta saját Mallarmé-dalait. A hangszerelések pontos egyezése mindenestre ezt bizonyítja. A zongora használata ekkorra már polgárjogot nyert az ilyesfajta együtteseknél, amelyek őse talán Schönberg Pierrot lunaire-jében keresendő. Maga Schönberg 1906-ban még nem tartott ott, hogy a zongorát bevetné, de ez talán felesleges is lenne a homofóniát csaknem teljesen kizáró, illetve az idézet, a mottó szintjére redukáló Kamaraszimfónia esetében. Későbbi korszakára azonban tipizálódik az a kisebb együttes, amely zongorát és harmóniumot is szerepeltet: a Gurre-dalok egyes részletei ezen a kisebb apparátuson is sérülés nélkül megszólalhatnak. Kézzenfekvőnek tűnt, hogy tanítványaival nagyjából erre a formációra dolgoztassa át Debussy korai remekművét, az Egy faun délutánját, amelytől szintén nem idegen a kissé expresszionistább hangzásvilág. (Kocsis Zoltán írása nyomán.)

Az UMZE Kamaraegyüttes hangversenye
vezényel: Rácz Zoltán

Művészetek Palotája, Fesztiválszínház
2012. április 10., kedd, 19:30

Műsor:

Serei Zsolt: "...stets blickend in die Höh"
Durkó Zsolt: Turner-illusztrációk
Szöllősy András: Pro somno Igoris Stravinsky quieto
Tihanyi László: Atte

Közreműködik:

Horváth Béla - angolkürt, Klenyán Csaba - klarinét, Déri György - cselló, Banda Ádám - hegedű
vezényel: Rácz Zoltán

Bartók, Kodály és Weiner 1911-ben azért hozta létre az Új Magyar Zene Egyesületet, hogy kortárs műveket mutassanak be Magyarországon. Nyolcvanöt évvel később újabb UMZE alakult, immár Rácz Zoltán vezetésével, hasonló céllal: repertoáron tartani kortárs magyar és külföldi zeneszerzők legfrissebb műveit, illetve a 20. század jelentős kompozícióit. Ennek a hangversenynek a műsora is ezt a törekvést tükrözi. A Turner-illusztrációkat a BBC rendelte az 1997-ben elhunyt szerzőtől. „Nemcsak Durkó életművéből, hanem az új magyar zene legújabb terméséből is kiemelkedik. Elsősorban szabadon áradó, természetes, friss, melodikus stílusa miatt” – írta az 1976-os bemutató kapcsán Kroó György. Szöllősy András két évvel később komponálta Igor Stravinskyt sirató művét, amelynek – ismét Kroó Györgyöt idézve – „zsebrekviem-léptéke, hangzásvolumene az első pillanatban furcsa, de végigvezet a gáyszene hangulatkörén, (...) utolsó ítélet-tablójának egy-két momentumával s átélte

Lacrimosa-tételével nyomot hagy bennünk”. Serei Zsolt kamaraversenyként meghatározható kompozíciójának címét Goethétől kölcsönözte, egy napfogyatkozás fényképe ihlette. Tihanyi László 1999-ben dolgozta át kamaraegyüttesre Schattenspiel (Árnyjáték) című triójának bizonyos tételeit. Az Atte hangzásvilágát a térben különleges alakzatban elrendezett hangszerek határozzák meg, gondolati magja pedig a Don Juan a pokolban című filmben elhangzó mondat: „Aki egyedül maradt az árnyékával, az vagy megváltozik, vagy meghal”.

Az Új Magyar Zene Egyesülete, illetve az UMZE Kamaraegyüttes a fent vázolt évadban is teljesítette a küldetésének, valamint a jelen pályázati időszakban meghatározott feladatait. Az utóbbihoz képest történt változások oka kizárólag anyagi természetű. Őszintén reméljük, hogy egyedülálló munkánkat a jövőben is folytathatjuk.

Budapest, 2012. május 31.

.....
Rác Zoltán
Az UMZE elnökhelyettese